

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 24^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1910 | ΑΡΙΘΜΟΣ 985

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΕΙΝΑΙ Ο ΧΑΡΙΤΙΣΜΟΣ τῆς Ἀγάπης! Μιάς ἀγάπης ωραίας, μεγάλης, ἀπεριορίστου διὰ κάθε πλάσμα τοῦ Θεοῦ, διὰ κάθε δημιουργία τῆς φύσεως.

Ἀφότου ὑπάρχει ἀνθρωπότης κήρυκες μιᾶς τοιαύτης ἀγάπης ἀνεδείχθησαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλας τὰς φυλάς. Καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τὰς φυλάς ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐφανατίσθη μὲ τὸ νέον κήρυγμα, ἠγνήθη τὸν ἑαυτὸν του, ἐμίσησε τὰ κατὰ καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, καὶ ἐγένεν αὐτοκτόνος τῆς ἰδίας εὐτυχίας. Ἄλλ' ὁ φανατισμὸς αὐτὸς δὲν διήρκεσε πολὺν καιρὸν. Ὁ ἄγονος ἄγων τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης ὑπῆρξε παροδικός. Καὶ ἡ ἀνθρωπότης βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὸν καιρὸν ὅπου ἔχασε, ἠγάπησε καὶ πάλιν τὸν ἑαυτὸν τῆς. Ἀλλὰ τὸν ἠγάπησε κακὰ, μωρὰ καὶ ἀνόητα. Ἐνῶ ὁ Χριστὸς, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ μεγαλειότερος κήρυξ τῆς ἀγάπης, ἐφρόντισε νὰ μᾶς διδάξῃ πῶς νὰ ἀγαπώμεν. Δὲν μᾶς ἐξήτησε τίποτε τὸ ὑπεράνθρωπον, τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἠμπορούσαμεν νὰ δώσωμεν διὰ τὴν ἰδικήν μας καὶ πάλιν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν. Ἐὰν ἀγαπάτε θὰ ἀγαπηθῆτε, εἶπε, καὶ ἐὰν ἐλεήσετε θὰ ἐλεηθῆτε. Εἶναι αὐτὸ ἐντολή, ἀπαίτησις, διαταγή, ἢ εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἀλληλεγγύης, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ μό-

νης στηρίζεται ἡ εὐτυχία τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν ; Δὲν ἐξήτησεν ὁ Χριστὸς οὔτε στερήσεις, οὔτε κακουχίας, οὔτε βασανιστήρια τοῦ σώματος, ἐξήτησε μόνον ἀγάπην, τὸ αἶσθημα τὸ ὠραῖον, τὸ εὐγενές, τὸ μεγάλο, ποῦ ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν κάμνει ἀληθὴ κύριον τοῦ κόσμου.

Μὲ τὴν ἀγάπην κάθε δυσκολία τῆς ζωῆς ἐξομαλύνεται, κάθε ἀνάγκη ἱκανοποιεῖται. Αἱ θλίψεις περνοῦν, αἱ στερήσεις χάνουν τὴν οὐδέτητά των, ἡ ἐλπίς ἀναγεννᾶται, τὸ μέλλον γίνεται καλλίτερον. Μὲ τὴν ἀγάπην οἱ ἐχθροὶ ἀφοπλίζονται, οἱ πόνοι λησμονοῦνται, τὰ δάκρυα μεταβάλλονται εἰς πηγὴν συμπαθείας καὶ ἀνακουφίσεως. Ἀγαπάτε, μᾶς διδάσκει καὶ μᾶς ὑπόσχεται τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Νομίζω ὅτι μὲ αὐτὸ ὁ μέγας ἰδρυτὴς τῆς Ἀγάπης μᾶς ὑπόσχεται τὴν ὑπερτάτην τῆς γῆς βασιλείαν. Διότι ὅσοι εἰσεύρουν νὰ ἀγαποῦν, βεβαίως βασιλεύουν εἰς τῆς καρδιᾶς ὄλων τῶν καλῶν ἀνθρώπων, βεβαίως ἔχουν τὸν θρόνον των θεμελιωμένον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀγαπημένων των.

Καὶ δὲν ὑπάρχει βασιλεία γλυκύτερα αὐτῆς! Δὲν ὑπάρχει χαρὰ μεγαλειότερα, δὲν ὑπάρχει τίτλος πολυτιμότερος, δὲν ὑπάρχει πλοῦτος πλέον ἀναφαίρετος.

Ἀγάπα τὸν Θεὸν σου καὶ τὸν πλησίον σου ὅταν τὸν ἑαυτὸν σου. Καὶ πλησίον σου δὲν εἶναι μόνον ὁ ἄνθρωπος. Πλησίον σου εἶναι τὰ ζῶα ποῦ σὲ ὑπηρετοῦν καὶ ποῦ σοῦ δίδουν τὸ γάλα των καὶ τὸ μαλλί των. Πλησίον σου εἶναι τὰ ἄνθη ποῦ σοῦ ἀποδίδουν τὴν ἀγάπην των μὲ τὰ ὄραϊά των χρώματα καὶ τὰ μεθυστικά των ἀρώματα. Πλησίον σου εἶναι τὰ δένδρα μὲ τὴν δροσερὰν σκιάν των καὶ μὲ τοὺς γλυκεῖς των καρπούς.

Πλησίον σου εἶναι τὸ ἀηδόνι ποῦ τονίζει κάθε βράδυ δωρεὰν τῆς ὡραίας μονωδίας ποῦ δὲν θὰ φθάσῃ ποτὲ ὁ ἄνθρωπος. Πλησίον σου εἶναι ἀκόμη αἱ χιλιάδες τῶν μικρῶν πουλιῶν ποῦ κάθε πρωὶ σὲ ἔξυπνοῦν μὲ τὰ ὄραϊα κοντάρτα των. Πλησίον σου εἶναι τὸ ζωογόνο ἀεράκι ποῦ σοῦ ἔρχεται ἀπὸ τοὺς μακραινούς πόντους. Πλησίον σου ἡ ζωογραφιστὴς πεταλοῦδες. Πλησίον σου ἡ μέλισσες μὲ τὸ ξανθὸν των μέλι. Ἀγάπατα ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ σοῦ ἀποδίδουν τὴν ἀγάπην των. Ἀγάπατα διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃς τὰς ἡδονὰς ποῦ σκορπίζουσι γύρω των. Ἀγάπατα διὰ νὰ σοῦ δίδουν τὴν ψυχὴν των, τὴν χαρὰν των, τὰ πλούτη των, τοὺς θησαυρούς των.

Ἀγάπατα τόσον, ὥστε νὰ αἰσθάνεσαι χαρὰν, ὅταν ἐργάζεσαι δι' αὐτὰ. Τόσον ὥστε νὰ σέβουσαι τὴν ζωὴν των, ἡ ὁποία πάντως καὶ πάντοτε εἶναι χρήσιμος διὰ τὴν εὐτυχίαν σου.

Ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ὄχι μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν φύσιν. Ἐτίμησεν ὡς ὑποζύγιον τὸ ταπεινότερον καὶ τὸ πλέον βασιμισμένον ἀπὸ τὰ τετράποδα καὶ ὠμίλησε μὲ παραβολὰς διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν, διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς ἀγάπης ἀπὸ ἐμψυχα καὶ ἄψυχα. Ἀγαπάτε τὰ πλέον μικρὰ καὶ τὰ πλέον ταπεινά. Ἄνθρωποι ἢ ζῶα, περὶ τὰ ἔντομα φυτὰ ἢ ἄνθη, ὅλα ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης μας καὶ ὅλα ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μᾶς τὴν ἀποδίδουν.

Καὶ ἀγάπα τὸν θεὸν σου, ποῦ εἶναι μέσα εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ ποῦ διευθύνει μὲ χεῖρι μαγικὸν καὶ ἀόρατον ὅλην αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν τῶν ἡχῶν καὶ τὴν ποιήσιν τῶν χρωμάτων καὶ τῶν γραμμῶν καὶ τῶν ἀρωμάτων τῆς φύσεως ποῦ εορτάζει μεθυσμένη ἀπὸ ἡδονὴν τὴν ἀνάστασίν τῆς. Ὅταν ἀγαπήσῃς ὅλα αὐτὰ τόσον ὥστε ἡ ψυχὴ σου νὰ ἐντροφᾷ εἰς τὰ κάλλη των, τότε ἐκέρδιες τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, δηλαδὴ τὴν ὡραιότεραν καὶ πλέον ἀμέριμον καὶ ἡδονικὴν βασιλείαν ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Χριστὸς καὶ αὐτὰ ἐδίδαξε καὶ εἰς αὐτὰ περιστρέφεται ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία καὶ ἀγάπη.

K. PAPPEN

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΨΥΧΑΙΟΤΕΡΑΝ, μεγαλειότεραν, μεγαλοπρεπεστέραν τῆς εορτῆς ταύτης ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει. Ἀνάστασις! Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις ἐγκλείει τὴν μεγάλην τῆς σημασίαν, τὸ θεοπρεπὲς ἔργον τὸ τελεσθὲν δι' αὐτῆς. Ἐορτὴ εορτῶν, πανηγυρις πανηγύρεων, ἡ μᾶλλον χαρμύσινος, ἡ τὴν χαρὰν τῶν ἀγγέλων καὶ τὸ βάλασμον τῆς παρηγορίας εἰς τὴν πολὺ δοκιμασθεῖσαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἐνσταλάξασα, ἡ τὸ γλυκὺ μειδιάμα εἰς τὰς τόσας πικρίας δοκιμάσαντα χεῖλη ἐπανθήσασα. Διεσκορπίσθησαν τὰ νεφῆ, διεσκεδάσθη τὸ σκότος, ἐξηλέγχθη τῶν εἰδώλων ὁ δόλος, κατέπεσαν, συνετρίβησαν, ἐτάκησαν ὡς κηρός· αἱ μαῦραι μορφαί, οἱ εἰδεχθεῖς σκελετοὶ τῶν σκληροτήτων, τῶν σφαλερῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν ἐξέλιπον ὡς καπνός. Ἐλύθη τῶν δεσμῶν τῆς ἡ διάνοια ἀφ' ἑαυτῆς φωτισθεῖσα, ἡ πειθανάγκασις, ἡ βία παρεγράφησαν. Κατήγαγε θρίαμβον περιφανῆ ἡ πίστις ἡ ἀγία τοῦ Πνεύματος τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ φωτός. Ἡ ὕλη ὑπεχώρησε, Χριστὸς ὁ λυτρωτής, ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου. Ἐνεφυσήθη ἡ πνοὴ τῆς ἀρετῆς ἀπὸ ἀνατολῶν, ἐξεχύθη ἐπὶ τῶν τεσσάρων σημείων καὶ ἐπιπνέει τοῦ κόσμου. Ἐπέφερε τὴν δικύγειαν, τὴν γαλήνην εἰς τὸν ἐσκοτισμένον καὶ συνταρασσόμενον νοῦν. Τὸν παλαιὸν ἀπεκδυσαμένη ἄνθρωπον ἡ ἀνθρωπότης τὸν νέον ἐνεδύσατο. Περιλάμπρος ἡ νίκη, ἀξία τοῦ αἰτήματος τοῦ νικητοῦ:

«Ἐὰν μὴ τις γεννηθῆ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν μὴ τις γεννηθῆ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.» Τοῦτο ἐδίδαξε καὶ τοῦτο ἐπέβαλε πρὸς τοὺς μαθητάς: Τὴν παλιγγενεσίαν, τὴν ἐξάγνισιν τῶν παλιῶν ἀμαρτημάτων, τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν χασμάτων, τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν μεγαλειότητα αὐτοῦ. Καὶ τὰ παλαιὰ ἀμαρτήματα ἐξηγόρασεν ὁ ἀναμάρτητος, καὶ τὰ κενὰ χάσματα ἐπλήρωσεν ἡ τελειότης αὐτοῦ, καὶ τὴν πρὸς τὰ ἄνωθεν ἄγουσαν ὁδὸν ὑπέδειξε, πρῶτος πάντων αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τοὺς θεῖους Του λόγους ἐφαρμόζων. Τὴν ἀναγέννησιν καὶ μακαριότητα αὐτὴν τοῦ τεχνησομένου λαοῦ πρὸ πόσων γενεῶν ἔψαλεν ὁ προφητὰς: «Καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχνησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος—Μακάριοι ὧν ἀφῆθησαν αἱ ἀνομίαι, καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἀμαρτίαι—Ἀνα-

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

(Φωτογραφία τῆς ἐρασιτέχνης κ. Στεφ. Φωτιάδου)

καινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.» Ἐχάραζε τὴν πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ἄγουσαν: «Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα ἀμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν» Ἀπηλλάγη τοῦ κωλύοντος αὐτὴν βάρους ἡ πτερωτὴ διάνοια καὶ πτερυγίζουσα τώρα ἤμπορεῖ ν' ἀνέλθῃ πρὸς τὸ ὕψος τοῦ προορισμοῦ τῆς. «Τὸ γεγενημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σαρκὸς ἐστὶ· καὶ τὸ γεγενημένον ἐκ τοῦ πνεύματος πνεῦμα ἐστὶ.»

Ἐπλήρωσε καὶ ἐπληρώθη τῶν ἑ.τι εἶχε λεχθῆ καὶ γραφῆ περὶ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν πρωτογενῶν χρόνων μέχρι τῶν φοβερῶν ἡμερῶν τῶν ἀγίων Του παθημάτων, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεώς Του, τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς: «Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς.» Πόσον πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ υἱοῦ ἐπηγγείλατο τὴν πατρικὴν αὐτὴν ἐπαγγελίαν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ στόματος τοῦ προφήτου Ἰωὴλ: «Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέ-

ραις, λέγει, Κύριος παντοκράτωρ, ἐκχεῖ ἀπὸ τοῦ πνεύματος μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα.» Ἐφώτισε, συνέτισε, διέπλασε τὴν ψυχὴν διὰ τῆς νέας του διδασκαλίας σεβόμενος τὴν παλαιάν, τὴν ὁποίαν συνεπλήρωσε, τὸ ἔργον τῆς διαπλάσεως, τῆς συνετίσεως, τοῦ σεβασμοῦ τοῖς ἀποστόλοις αὐτοῦ ἀναθέτων. Ὅχι ἐξ ἀγόνου πέτρας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀκενώτου πηγῆς τῆς Ἀναστάσεως, ἀπὸ τῶν ἀνεξαντλήτων θησαυρῶν τοῦ Θεοῦ Του λόγου νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς σωτηρίαν πάσης ψυχῆς νάματα: «Ἐὰν ἀγαπήσῃτε με τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσατε.» Τοῦτο ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν. Εἶπατε τοσάκις, ὅτι ἔχετε ἀγάπην πρὸς ἐμέ· τοῦτο θέλει εἶσθαι τὸ σημεῖον τῆς ἀγάπης σας, ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν μου, ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, ἡ διδασκαλία, καὶ ἐργασία ἐν αὐταῖς. «Καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα, καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα.» Ἄλλον παράκλητον, ὡς ἤμην ἐγὼ ἐνόσω ἔξω μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ κόσμῳ· οὕτω τώρα ἐκεῖνος

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

(Φωτογραφία της έρασιτέχνιδος κ. Στεφ. Φωτιάδου)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Αί μαθήτριά, ἡ Ἀσπασία καὶ ὁ Σωκράτης.

Ἀσπασία. Σήμερον θὰ μᾶς ὁμιλήσῃ ὁ Σωκράτης. Μᾶς ἐστέρησε τόσας τῶρα ἡμέρας τῆς χαρᾶς νὰ τὸν ἀκούσωμεν.

Σωκράτης. Νομίζω ὅτι τὰς ἡμέρας αὐτάς τῆς ἀνοίξεως ἡ διδασκαλία καὶ τῶν σοφωτέρων ἀκόμη ἀνθρώπων εἶναι περιττή. Ὁ Ἀπόλλων, αἱ Μοῦσαι, αἱ Χάριτες, αἱ Ἀμαρυλίδες καὶ αἱ Νηρηίδες ἔρχονται τόσον κοντὰ μᾶς τὴν ἐποχὴν αὐτήν, μᾶς δίδουν τόσην χάραν, τόσας ἀπολαύσεις, τόσον πλούσια καὶ μεγαλοπρεπῆ δῶρα, ὥστε τὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ σοφώτερα καὶ ὠραιότερα ἀκόμη νὰ φαίνωνται ὠχρὰ καὶ ἀνούσια.

Μελπομένη. Διατί τότε τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀντὶ νὰ ζῶμεν εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τοὺς ἀγρούς, περιοριζόμεθα ὀλόκληρον ἑνεαήμερον εἰς τὴν ἀκρόασιν τῶν τραγωδιῶν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου.

Σωκράτης. Ἀλλὰ τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου σήμερον ἀντιπροσωπεύει ἀπλούστατα εἰς τὴν πόλιν τὴν λατρείαν μᾶς πρὸς τὸν μεγάλον αὐτὸν Θεὸν τῆς γονιμότητος καὶ ἀναγεννήσεως τῆς φύσεως, καὶ πρὸς ὅλας τὰς θεότητας ἐν

γένει, αἱ ὁποῖαι συνδέονται μὲ τὴν ἀναγέννησιν αὐτήν.

Κλειώ. Καὶ διατί νὰ μὴν ἐορτάζωνται τῶρα τὰ Διονύσια τῶν ἀγρῶν, ἀφοῦ τῶρα ἡ φύσις εὐρίσκεται εἰς τὸν θρίαμβον τῆς. Τὸν χειμῶνα ἡ ἐορτὴ τῶν κατ' ἀγρὸν Διονυσίων εἶναι ἄκαιρος.

Σωκράτης. Μὴ θίγετε τὰ ἱερά, παιδιὰ μου οἱ ἱερεῖς ἐκάνονισαν τὰς ἐορτάς των ὅπως ἐνόμισαν καλλίτερον. Τὸ θεῖον ποτὸν τοῦ Διονύσου, τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ποῦ ἀναγεννᾶται κατ' ἔτος, πάντοτε ζωηρὸς καὶ δυνατὸς, δοκιμάζεται τὸν χειμῶνα. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀγρόται ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ καλλιεργηταὶ τῆς ἀμπέλου εἰς αὐτοὺς ἀνήκει νὰ πανηγυρίζουν τὰς ἐορτάς τοῦ θεοῦ, ὅταν γλυκαίνουν τὸν διψασμένον λάφυγγα των μὲ τὸ νέον νέκταρ.

Μελπομένη. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μεγάλα Διονύσια τῶν πόλεων ἔπρεπε διαφορετικὰ νὰ ἐορτάζεται ἡ ἐορτή. Ὅχι μὲ τὰς τριλογίας τῶν Τραγωδιῶν αἱ ὁποῖαι, ἔσον καὶ ἂν εἶναι ὠραῖαι, κουράζουν ἐπὶ τέλους καὶ κάμνουν τὸν θεατὴν νὰ ἐξαντληθῆται εἰς συγκινήσεις, νὰ ὑποφέρῃ, νὰ ἐκνευρίζεται.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

(Φωτογραφία της έρασιτέχνιδος κ. Στεφ. Φωτιάδου)

νατο να διαδοθῆ, ἀλλ' ὁ καπετάν Τζώνης δὲν ἐχωράτευε.

Διηγούντο ὅτι μίαν ἐσπέραν, τώρα τὰ Λαμπρογιορτα, εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ ἴδιος εἶχε πιάσει τὴν πεθερὰν του ἀπὸ τὸν λαϊμόν. Πλὴν δὲν τὸ ἔκαμε διὰ τὴν πνίξη, ἀπαγε! — καθὼς διεμχρτύρετο ὁ ἴδιος πρὸς ἓνα φίλον του πολὺ πιστὸν καὶ πολὺ κριτικὸν — ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν πνίξη πὰς φωνὰς τῆς. Ἐπειδὴ ἔβγαζεν, ἢ εὐλογημένη, κάτι φωνὰς ὀξείας, ὑστερικής, ἀνοήτους. Ὑστερον ἠκούσθησαν κλαυθμοί, κατόπιν ἐπῆλθον πολλὰ σιουτ σιουτ πολὺ σύντονα καὶ ἐπιτακτικά, καὶ τέλος σιωπὴ ἄκρα.

Ὅλα ταῦτα τὰ ἔκαμε διὰ τὴν μὴν τον ἀκούση ἢ γειτονια καὶ μάθη τίποτε ὁ κόσμος: ἐπειδὴ ἢ γειτονια οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ κατὰ σκοπος, καὶ ὁ κόσμος, τύραννος, βασιανιστὴς ἀνηλεὴς — καθὼς διεβεβαίου τὸν φίλον του — ἐπειδὴ ἐντρέπετο, πολὺ ἐντρέπετο τοὺς φίλους καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του.

Καὶ ὅλα ταῦτα, ὅλα αὐταὶ αἱ οἰκιακαὶ σκηναί, δὲν ἦσαν μεγάλα πράγματα: οὐδὲ ὑπῆρχε τὴν ἀλήθειαν τὴν εἰπωμεν, μῶμος τις ἢ βαθεῖα κηλὶς εἰς τὴν οἰκίαν. Μόνον μικρολογία, παράπονα, ἢ αἰωνία ἐχθρὰ τῆς ἡσυχίας τῶν ἀνδρῶν, ἢ γκρίνια, ἢ ἀπαίσιος γκρίνια!

Τέλος, τὰ πράγματα εἶχον ἡσυχάσει: καὶ ἡ σύζυγος ὑπεσχέθη εἰς τὸ μέλλον νὰ εἶνε φρονιμωτέρα ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς. Καὶ ὁ Τζώνης ἐπεβιάζετο εἰς τὸ πλοῖόν του, διὰ τὴν ταξειδεύση.

— Τί μὲ κυττάζεις, γέρω-Νικόλα; εἶπε. Μήπως δὲν ὑπάρχουν τάχα μύρες καὶ στή στεριά; ... Πειὸ καλὴ εἶν' ἢ θάλασσα... Κοκκίωνα θάλασσα μιὰ φορά!

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἐκάγχασε.

— Γιὰ θυμήσου, εἶπε, τὰ δυὸ ἐκεῖνα παιδιὰ, τὰ σκοπελιτάκια, ποῦ τοὺς δῶκαμε τὴν σκαμπάβια τῆς προάλλες στὸ πέλαγο, γιὰ νὰ πᾶν στὸν τόπο τους... Δὲν τοὺς ἄκουσες ἐσὺ τί νόστιμα τὰ ἔλεγαν. «Ἄσπρη, φουρτούνα, κοκκίωνα θάλασσα, νύφη καμαρωμένη!» Πῶς δὲν εἶπαν καὶ πεθερὰ!

Ὁ γέρω-Νικόλας ἐγέλα.

— Τί γελᾷς; ἄκουσες κανένα πικράζενο; Μάλιστα! Κοκκίωνα θάλασσα... πεθερὰ.

Ὁ ναύκληρος ἐκάγχασεν ἀκρατήτως.

— Μὰ τί γελᾷς; Μὰ βέβαια... κοκκίωνα θάλ...

Ὁ πλοίαρχος ἠθέλησε καταρχὰς νὰ εἴπῃ: «Κοκκίωνα-θάλασσα, φουρτούνα-πεθερὰ».

Ἄλλ' ἐδάγκασε τὴν γλῶσσάν του, καὶ διώρθωσε μεγαλοφώνως.

— Μάλιστα! φουρτούνα-θάλασσα, κοκκίωνα-πεθερὰ!

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Ε'.

Ἡ συνείνσεις καὶ τῶν δύο συζύγων ἦτο ἀπαράιτητος διὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου. Ἡ μνηστεία ἦτο πολυετής διὰ τὴν γνωρίζονται οἱ ὑποψήφιοι καὶ νὰ νυμφεύωνται κατόπιν, ἐὰν ἐπέιθοντο ὅτι ἐσυμφωνοῦσαν οἱ χαρακτῆρες τῶν καὶ ἠμποροῦσαν νὰ ἀγαπηθοῦν. Διαζύγιον ἐπετρέπετο, ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα. Τὸ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ κώδικος τοῦ Μανουῦ λέγει: Ἡ σύζυγος δύναται νὰ διαζευχθῆ τὸν ἄνδρα τῆς, ἐὰν αὐτὸς ἐγκληματίσῃ ἢ διωχθῆ ἀπὸ τὴν φυλὴν του, ἢ πάθῃ λέπραν, ἢ ἀπουσιάσῃ πολὺν καιρὸν.

Εἰς τὴν σύγχρονον νομοθεσίαν μας κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνω λόγους δὲν ἐπιτρέπει τὸ διαζύγιον. Τὸ ἐναντίον ἢ κοινωνία ἀδικώτατα φερομένη στιγματίζει καὶ τὴν σύζυγον τοῦ ἐγκληματίου καὶ τῆς κλείει ἀνηλεὴς τὰς θύρας τῆς.

Ὁ σύζυγος χωρίζεται τὴν γυναῖκά του μόνον ὅταν ἀποδείξῃ ὅτι ἐπρόδωκε τὴν συζυγικὴν τιμὴν, ὅποταν καὶ τῆς ἀρνήται τὴν ὑποσχεθεῖσαν προῖκα.

Εἰς τὰ σχόλια τοῦ κώδικος τοῦ Μανουῦ ἀναφέρεται ἓνα πολὺ παράδοξον ἔθιμον πρὸς πιστοποίησην τῆς ἐνοχῆς τῆς γυναικός. Ἡ ὑποπτος σύζυγος ὠδηγεῖτο πρὸ τῆς θύρας μιᾶς παγίδας, ὁ ἱερεὺς τὴν ὑπέβαλλεν εἰς τὴν ἐξῆς δοκιμασίαν: Ἀνθρωπος τῆς κατωτάτης τάξεως, παρίας, ἔβγαζεν ἓνα δοχεῖον νερὸ ἀπὸ ἓνα πηγάδι. Τὸ νερὸ ἐθεωρεῖτο μολυσμένον διότι εἶχεν ἀντληθῆ ἀπὸ παρίαν. Ὁ ἱερεὺς ἔριπτε μέσα εἰς τὸ νερὸ αὐτὸ ἓνα κλαδί ἀπὸ τὸ ἱερὸν φυτὸν κούζα καὶ ὀλίγον χῶμα τὸ ὁποῖον εἶχε πατήσει ζῶον θεωρούμενον μολυσμένον. Ἡ σύζυγος ὄφειλε νὰ πιῇ τὸ νερὸ τὸ ὁποῖον τῆς ἐπρόσφερον ὁ ἱερεὺς λέγων:

«Γυναῖκα ἐὰν δὲν εἶσαι ἐνοχος, τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ εἶναι δι' ἐσὲ γλυκύτερον ἀπὸ τὴν ἀμβροσίαν. Ἐὰν ὅμως ἐπρόδωκες τὴν συζυγικὴν πίστιν, θὰ ἀποθάνῃς καὶ θὰ ξαναγεννηθῆς εἰς τὴν κοιλίαν ἑνὸς τσακαλιοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ σῶμά σου σαπίσῃ ἀπὸ λέπραν.»

Ἡ δοκιμασία αὐτὴ δὲν εἶχε τίποτε τὸ τρομερὸν, καὶ ὁ Μανουῦ ὁ ὁποῖος ἤξευρε ὅτι δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε ζῶα μολυσμένα ἐφάνετο ἐπιεικέστατος πρὸς τὴν παραπλανωμένην γυναῖκα. Ἡ ὁποία ἔπιπε τὸ νερὸ, ἐζούσε, δὲν ἐπάθαινε λέπραν, ἐθεωρεῖτο ἀγνή καὶ ἄμωμος καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδιδε καὶ πάλιν ὅλην τὴν ἀγάπην του.

Ἐν γένει ἡ νομοθεσία ἢ ἐμνευσμένη ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν τῶν Vedas ἐνέχει ποίησιν καὶ ἀβρότητα σπανιωτάτην δι' ἄλλους λαοὺς παλαιοὺς καὶ νέους. Ἰδοὺ μερικὰ ἄρθρα τῶν νόμων αὐτῶν.

«Δὲν ὑπάρχει ἐγκλημα ἀπαισιώτερον παρὰ νὰ ἐπιβουλεύεται τις καὶ βλάβητῃ γυναῖκα, καὶ νὰ καταχράται τὴν ἀδυναμίαν τῆς διὰ τὴν ἀρπάζη τὴν περιουσίαν τῆς».

«Οἱ συγγενεῖς οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσον ἄθλιοι, ὥστε νὰ οἰκειοποιῶνται παρανόμως κτήματα, χρήματα, κοσμήματα ἢ ἀμάξας γυναικός, καταδικάζονται εἰς τὴν κόλασιν τοῦ Ἄδου».

«Κάθε ἀδελφὸς προσφέρων εἰς τὴν ἀδελφὴν του ὅ,τι τῆς ἀνήκει ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῶν ἰδικῶν τῆς, ὀφείλει νὰ προσθήσῃ καὶ ἀπὸ τὸ ἰδικόν του μερίδιον καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ ὡς δῶρον, τὴν καλλιτέραν ἀγελάδα τοῦ ποιμνίου του, τὴν ἀγνοτέραν ζαφορὰν τῶν ἀγρῶν του, τὰ ὠραιότερα κοσμήματα τῆς οἰκογενείας του.

«Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ περιβάλωνται ἀπὸ στοργὴν καὶ σύζυγοι, πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς ὀφείλουν τὰ προσφέρουν εἰς αὐτὰς πολύτιμα δῶρα».

«Αἱ οἰκογένειαι εἰς τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες βασιανίζονται καὶ ὑποφέρουν εἶναι καταραμέναι ἀπὸ τὸν Βράχμαν· καὶ ἔπου αἱ γυναῖκες εἶναι τιμημέναι καὶ εὐτυχεῖς, βασιλεύει τελεία εὐδαιμονία».

«Ὅσον μέγας καὶ ἄν εἶναι ὁ ἄνδρας καὶ ὅσον ταπεινὴ ἢ γυναῖκα, ἢ ὁποία συνδέεται μὲ αὐτὸν διὰ νομίμου γάμου, γίνεται ἕνα πρὸς αὐτὸν καὶ ἀφομοιώνεται πρὸς τὸ μέγαλειον, ὅπως ὁ μικρὸς ποταμὸς ὁ χυνόμενος εἰς τὸν μέγαν ὠκεανόν».

Ἡ ΦΗΜΙΣΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΟΙΔΟΣ ΔΙΣ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ
ἢ θριαμβεύουσα ὡς Κάρμεν εἰς Γερμανίαν

«Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Βεδικῶν βιβλίων ἡ μητέρα ὀνομάζεται μάτρα. Ἡ ρίζα τῆς λέξεως αὐτῆς σημαίνει κατὰ τὸν διάσημον Ἰνδολόγον Burnouf μοίρασμα. Καὶ ἐξ αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξάγεται ὅτι, ἡ μητέρα ἐπρωταγωνιστοῦσε εἰς τὴν διανομὴν ὄλων τῶν ἀγαθῶν τῆς οἰκογενείας, τὰ ὅποια ὁ ἄνδρας ἢ ὁ Θεὸς ἐπέτελλε πρὸς αὐτήν. Τρόφιμα, ἐνδύματα, καρποί, κοσμήματα, ἐπὶ ὄλων τούτων ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς διανομῆς εἶχεν ἡ σύζυγος, καὶ ἔχει καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς πολλὰς Ἰνδικὰς φυλάξας».

(Ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Γυναικὸς τῆς κ. Κ. Παρρέν)

Η ΕΒΕΛΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Γ'.

Ἐνόσω ἐγίνοντο ταῦτα, μικρὰ ἀναμόρφωσις ἤρχισε νὰ γίνεταί καὶ εἰς τὴν Πόλιν μας. Εὐρέθη μάλιστα ἐδῶ μία ποιητικὴ φύσις ἀληθινὰ καλλιτέχνις, ποτισμένη μὲ ὅλην τὴν ἑλληνομάθειαν καὶ ζηλοῦσα τὴν ἀναμόρφωσιν τῶν γραμμάτων τῆς Πόλεως. Εἰς τὴν δροσερὰν Χάλκην, τὴν ὁποίαν μᾶς περιέγραψεν ὁ φίλος Μούντζουφλος, εὐρέθη ὁ ἀλησιμόνητος Ἡλίας Τανταλίδης. Ἐπάλασεν ὅσον εἰμποροῦσε κρυφὰ μὲ τὸν σχολαστικισμόν καὶ ἐὰν ἔγραψε ποιήματα διὰ τοὺς ἀγίους τοῦ ἑορτολογίου καὶ «Ἰδιωτικά» διὰ τὰς κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας, ἐκελάθησεν ὅμως ἀμίμητα τὰ «Παίγνια» του καὶ τὰ «Θαλασσινά» του. Ὁ Τανταλίδης ἐβάθυνεν εἰς τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐζήτηε νὰ ἐμψυχώσῃ τὰς ἐθνικὰς παροιμίας εἰς λαϊκὰς ποιήσεις, τὰς ὁποίας ἐπέλεξε εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς Ἑστίας. Ἐσκέφη δὲ μετὰ τῆς ὀνομαστῆς τότε λογίας κυρίας Λουκίας Καραθεοδωρῆ, νὰ ἀναπλάσῃ τὸ μουσικὸν αἶσθημα τῆς πόλεώς μας καὶ ἐξέδωκε ποιήματα ρυθμισμένα εἰς κλασσικὰς μελωδίας τοῦ Σουμπερτ. Διὰ πρώτην φοράν θὰ ἔπανον τότε τὰ ἴσματα τῶν ψαλτῶν καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων θὰ ἤκουον μουσικὴν.

Τὸ σπουδαιότερον τότε φιλολογικὸν γεγονός τῆς πόλεως μας ἦτο ἡ ἴδρυσις τοῦ μεγαλοῦ μου αὐτοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ ἠκούετο ἡ σοφὴ εὐρυμάθεια τοῦ Ἡρακλέους Βασιάδου, ἡ στωικὴ ἐπιπέδου τοῦ Καλλιάρχου, ἡ μελέτη τοῦ Μαυρογένους, ἡ κριτικὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ καὶ ὄλων τῶν τότε λογίων ἢ δεινότητων.

Τὴν πλέον δὲ ἀπτικὴν καὶ ὀφελίμων ἐργασίαν παρέσχεν ὁ Σύλλογος ἐκδίδων τὰ «ζῶνα μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ».

Ὅλη ἡ ἄλλη φιλολογία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξωθεύετο τότε εἰς ῥωμαντικὰ ἄψυχα στιχουργήματα καὶ εἰς μεταφράσεις μυθιστορημάτων. Ὁ καλλίτερος στιχουργὸς εἶναι ὁ Σαμαρτζίδης, οἱ καλλίτεροι δὲ λογογράφοι μὲ ἀθηναϊκὸν ὕφος εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ Σύμπαντος Ῥαπτάρης καὶ τελευταῖος ὁ Γεώργιος Ἀποστολίδης. Ὅσον δὲ καὶ ἂν τὸ ὕφος τῆς ἐποχῆς ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν θεοκρατίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Φιλολογίας, ἐν τούτοις ἡ σκωρία τῆς στρυφνότητος, τῶν μακαρονισμῶν καὶ τῶν μακροσκελῶν φράσεων ἐξηκολούθει νὰ παραμένῃ ἄρρητος. Ἡ δημοσιογραφία, ἡ ὁποία ἐπηγγέλθη νὰ διαπλάσῃ τὸν λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἦτο ἀπηλλαγμένη ἀπὸ αὐτὰς τὰς κακίας. Εἰς τὸ Φανάρι οἱ καθηγηταὶ Καλλιφρον, Φιλαλήθης καὶ Φωτιάδης, ἐξέδιδον τὸν «Ἀνατολικὸν Ἀστέρα», ὁ Ξένος τὴν «Βυζαντιδα» ὁ Σταῦρος Βουτυρᾶς μετὰ τοῦ Βρετοῦ καὶ Βαφειάδου τὸν «Νεολόγον» καὶ ὁ Δημήτριος Νικολαΐδης τὴν «Ἐπτάλοφον». Διεκρίνοντο δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ Βλάση Γαβριηλίδου, τοῦ Π. Θωμᾶ, τοῦ Πληθωνίδου καὶ τοῦ Καρύδου. Εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ἀκόμη ἀρχαιώτερον ὕφος ὁ Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῆς πασᾶς μετέφραζε τοὺς Τούρκους ποιητὰς καὶ ὁ Μουσοῦρος πασᾶς μετέφρασε τὴν «Κόλασιν» τοῦ Δάντη. Καὶ ὅμως ὑπάρχουσι μέχρι σήμερον λόγοι, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὴν σημερινὴν φανεράν καλλιτέρευσιν τῆς δημοσιογραφικῆς φιλολογίας, ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὴν γλῶσσαν τοῦ παλαιοῦ «Νεολόγου».

Εὐτύχημα ὅμως ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην ἤρχισεν ὁ παντοκράτωρ ῥωμαντισμὸς νὰ παρακμάζῃ. Ματαίως ὁ Λεκὸντ Δελίλ, ὁ Γκατιέ, ὁ Ἐρρεδιά, ὁ Τένυσον, ὁ Ροβέρτος Βράουνινγκ καὶ ὁ ἀρχηγὸς Σουλλὺ Προυδῶμι ἐζήτησαν τὴν διοργάνωσιν τοῦ Ῥωμαντισμοῦ εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ εἰς νέον ἑνθιμικὸν πλοῦτον ἀνεκτίμητον. Ἡ σχολὴ αὕτη τῶν Παρνασιακῶν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ. Ὁ κόσμος ἐβαρύνθη τοὺς ἑμβασμοὺς καὶ τὰ δάκρυα, τὸ δὲ νεώτερον πνεῦμα, ἐκπληκτικὸν ἀπὸ τὰς φυσιολογικὰς προόδους τῶν καθημερινῶν πειραμάτων, ἐζήτηε πλέον τὸν θετικισμόν. Ὁ Φλωμπέρ καὶ ἰδίως ὁ Βαλζάκ ἠνοιξαν τὸ στάδιον τῆς πραγματικῆς εἴτε φυσιολογικῆς σχολῆς. Ὅταν δὲ ὁ Ἰππόλυτος Ταιν ἀνέλυσε μὲ μίαν θαυμασίαν φιλοσοφικὴν σμίλην τὸν Βαλζάκ, ἡ πραγματικὴ σχολὴ ἐκυριάρχησε πλέον.

Τότε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξεθύμανε ὁ ῥωμαντισμὸς. Μία ψυχροτέρα σκέψις ἤρχισε νὰ διδῆ δίκαιον εἰς τὸν Βαλαωρίτην, τὸν Σολωμόν. Ὁ Πολυλάς καὶ ὁ Καλοσγοῦρος προσεῖλκυσαν τὴν γενικὴν προσοχὴν καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ ποιησις ἀνέδειξε τὸν Σουρῆν, τὸν Δροσίνην καὶ τέλος τὸν μεγαλειότερον, τὸν Κωστὴν Παλαμᾶν. Εἰς τὸ δράμα ὁ Βερναρδάκης ἐξηκολούθει τοὺς θριάμβους τῆς ἐποχῆς του καὶ ὁ Βικέλας ἐξηκολούθει νὰ μεταφράζῃ τὰ ξένα κλασσικὰ ἔργα, ὅπως ὁ Ἰσίδωρος Σκυλίτσης καὶ ὁ Βιάχος. Ὅ,τι ὅμως ἐπέδιδε εἰς τὴν ποιήσιν ὁ Βαλαωρίτης, ἀνέλαβε διὰ τὴν ἀπλαστον νεοελληνικὴν λογογραφίαν νὰ ἀνορθώσῃ ὁ Γεώργιος Βιζυηνός. Τὸ φιλοσοφικὸν του πνεῦμα ἐγκαίρως κατανόει, ὅτι ἡ ψυχολογία, ἡ ἀληθινὴ περιγραφή καὶ ἡ πραγματικὴ ἐθνικὴ συγκίνησις εἶναι ὁ ἀληθινὸς δρόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ διηγήματος καὶ τῆς λογογραφίας. Καὶ τὸ διήγημα του: «Τὸ ἀμάθημα τῆς μητρὸς μου», τὸ ὁποῖον διεφημίσθη εἰς τὴν Εὐρώπην, ἔγινεν ἡ πρώτη βᾶσις τῆς νεοελληνικῆς λογογραφίας. Ὁ Παπαδιαμάντης συνεχίζει ἔκτοτε τὸ ἔργον ἐκείνου καὶ σήμερον ἡ ἑλληνικὴ διηγηματογραφία μὲ τὸν Μωραϊτίδην, μὲ τὸν Χρηστοβασίλην, μὲ τὸν Ξενοπούλον, μὲ τὸν Νιρβάναν καὶ μὲ τὸν Καρκαβίτσαν ἀποκρυσταλλῶναι τόσον φυσικὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους μας.

(Ἀπὸ τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Βασιλειάδου)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβεύμιον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει, ἔχει θαυμαστὴν εὐκολίαν διὰ νὰ λησμονῇ τὰ λάθη του. Ὁ Ἰταλὸς γνωρίζει νὰ τὰ διορθώσῃ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ πρῶτ, ὁ Λέλο εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του μὲ πρόσωπον ξεκούραστον, λάμπων ἀπὸ καλὴν διάθεσιν, καὶ τῆς ἐπρότεινε διὰ τὸ ἀπόγευμα ἕνα περίπατον μὲ ἀνοικτὴν ἄμαξαν. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας εὐχαριστήσεις ὅπου ἠδύνατο νὰ τῆς προσφέρῃ. Δὲν εἶχε λοιπὸν τὸ θάρρος νὰ τιμωρήσῃ ἐαυτὴν ἀρνούμενη ἐδέχθη, ἀλλὰ μὲ ὕφος ἀδιάφορον καὶ τελείως ἀξιοπρεπέ. Ἐκτὸς τούτου, τὸ πρῶτ ὅταν ἐξύπνησε μία φωτεινὴ ἰδέα τῆς ἡλθε, μία ἰδέα ἢ ὁποία τὴν ἔκαμε νὰ φωνάξῃ ἀπὸ χαρὰ.

Τὸν προηγούμενον χειμῶνα, ἡ Δώρα, τῆς ὁποίας ἡ τακτοποίησις τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἦτο

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

τελεία, εἶχε φαντασθῆ νὰ δώσῃ γείματα, τέτα, ἐσπερίδας εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον. Ὁ Λέλο εἶχε συγκατατεθῆ εἰς τοῦτο ὅχι χωρὶς διαταγμὸν.

Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς ἔγινε αἰτία πολλῶν κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων καὶ εἰς τὴν μακρὴν μερίδα τὸν εἰρωνεύθησαν εὐφως. Ἀλλὰ γεύματα, τέτα, προγεύματα, ὅλα εἶχαν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν, πρίγκηπες καὶ δοῦκες ἀκόχοι ἀνακτόρων καὶ οἰκῶν βασιλικῶς ἐπιπλωμένων, ἤρχισαν καὶ ἐκεῖνοι νὰ δέχωνται εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, καὶ ἤσαν αὐτὸ ἀπλούστερον καὶ οικονομικώτερον. Τὸ παράδειγμα τοὺς ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι καὶ τώρα εἰς τὴν Ρώμην πολὺ μέγαλα κυρία ἔρχονται νὰ δείξουν τῆς τουαλέττες τους καὶ τὰ οἰκογενειακὰ κοσμήματά τους, εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, ὡς πλούσιοι τῆς γῆς. Τὰ γεύματα αὐτά, τὰ κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον, τὰ ὁποία διεδέχθησαν τὰ ὠραία ἀριστοκρατικὰ συμπόσια ἐπροξενούσαν λύπην εἰς τὸν παρατηρητὴν, καὶ ἡ Δώρα ἢ ὁποία τὰ ἔκαμε τοῦ συρμοῦ, ἔχει ἀναμφιβόλως μεγάλον ἀμάρτημα εἰς τὴν συνείδησιν. Τὸ ἔτος τοῦτο, ὅμως ἡ κατάστασις τῆς οἰκίας τῆς, ἢ ὁποία εἶχε τελείως τακτοποιηθῆ, τῆς ἐπέτρεψε νὰ δεχθῆ εἰς τὸ σπῆτι τῆς, καὶ ὁ σύζυγος τῆς ἐννοοῦσε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γίνεταί τοιουτοτρόπως.

Τὴν ἐπομένην τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία τόσον σκληρὰ τὴν εἶχε πληγώσει, ἡ νέα κυρία προσέφερε γεῦμα ἐπίσημον εἰς τὸν πρέσβυν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἕνα ἰδιαίτερον φίλον τῆς οικογενείας τῆς. Αἱ προσκλήσεις εἶχον σταλεῖ πρὸ ἑκτῶ ἡμερῶν. Τὸ γεῦμα αὐτὸ εἰς τὸ ὅποσον εἶχον προσκληθῆ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, Ρωμαῖοι, ὁ γαμβρός τους καὶ ἡ νύμφη τους, τὸ γεῦμα αὐτὸ ἀπὸ τὸν στολισμὸν τῆς τραπέζης θὰ ἦτο γεῦμα λευκόν. Λευκὸν! κατάλευκον! Ἴδου ἡ θριαμβευτικὴ ιδέα ὅπου τῆς ἦλθε. "Α! ἤθελαν νὰ προσελκύσουν τὸν σύζυγον τῆς εἰς τὴν μαύρην μερίδα!" Ἐλοιπόν, θὰ ἔκαμνεν ἕνα τὸλμημα καὶ θὰ ἔδειχνε τελειωτικὰ τὴν πίστιν τῆς. Ὅποια ὠραία ἐκδίκησις! Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔκαμε νὰ λάμπουν ἀπὸ κακίαν τὰ φωτεινὰ μάτια τῆς. Ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Λέλο νὰ τῆς ἀφίση ὄλην τὴν εὐθύνην τῶν διαταγῶν καὶ τῶν τακτοποιήσεων: ἤθελεν, εἶπε, νὰ δοκιμάσῃ, νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πάντα μόνη τῆς. Δὲν ἔπρεπε τίποτε νὰ ἴδῃ, τίποτε νὰ γνωρίζῃ. Ὑπεσχέθη εὐθύμως νὰ μὴν κυττάξῃ τίποτε.

Ἡ τύχη ἠνύνησε τὸ σχέδιον τῆς Δώρας. Κατὰ τὸ πρόγευμα ὁ Λέλο ἔλαβεν ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Φρασκάτι, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ σταυλάρχης του τοῦ ἀνήγγελε ὅτι τὸ εὐνοούμενον ἀλογον τοῦ ἦτο ἄρρωστο. Ἐφυγεν ἀμέσως μαζὴ μὲ ἕνα κτηνίατρον. Ὅλα τὰ ἄνθη τὰ ὅποια ἡ κόμησα εἶχε παραγγείλει, ἔφθασαν τὸ ἀπόγευμα, καὶ μὲ πόρτες κλεισμένες ἐπέρασε πολλές ὥρας στολιζούσα τὸ τραπέζι. Εἰργάσθη ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς δυσασκευίας τῆς, ἀπολαμβάνουσα ἐκ τῶν προτέρων μὲ τὴν ἐκπληξίν τοῦ γαμβροῦ τῆς, τῆς νύμφης τῆς. . . καὶ τοῦ συζύγου τῆς. Τοῦ συζύγου τῆς! "Α αὐτὸ δὲν τὴν δισκέδαζε καὶ τόσο. Θὰ θυμώσῃ ἄραγε; Εἶδε ἀμέσως τὸ μέγεθος τῆς πράξεως τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ κάμῃ. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐλυπήθη ἕνεκα τοῦ καρδιακίου, ὁ ὅποιος θὰ τὴν ἀπεδοκίμαζε, ἔπειτα ὕψωσε τοὺς ὤμους. «Τόσο τὸ χειρότερον! ἔπρεπε νὰ δώσω ἕνα μάθημα εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς Sant—Anna καὶ νὰ τοὺς δείξω ἀπὸ τί εἶνε καμωμένη ἡ Ἀμερικανίς!»

Ὁ Λέλο ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Frascati ἄργά, ὥστε μόλις εἶχε τὸν καιρὸν νὰ ἐνδύθῃ. Εἰς τὰς ἑκτῶ ὅλοι εὐρίσκοντο εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὅταν ἀνηγγέλθη τὸ γεῦμα ὁ κόμης προσέφερε τὸν βραχιονά του εἰς τὴν σύζυγον τοῦ πρέσβεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Μόλις ἔφθασε εἰς τὸ κατώφλιον τῆς τραπέζιας, τὰ μάτια του ἔπεσαν εἰς τὸ πολυτελέστατο τραπέζι. Ὁχρίασεν ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ

ὄργην καὶ ἠναγκάσθη νὰ δαγκάσῃ τὰ χεῖλη διὰ νὰ τὴν καταστείλῃ. Ἐνα δεῖπνον λευκόν! . . . Ἡ γυναῖκά του εἶχε τολμήσει αὐτό! . . . Κανείς δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν πρόθεσιν. Τὰ χρυσώματα τοῦ ταβανιοῦ, τὰ σκοτεινὰ χρώματα τῶν ξύλων, αἱ κόκκιναι καὶ πράσιναι στολαὶ τῶν ὑπηρετῶν, ὅλα αὐτὰ ἔκαμναν νὰ λάμπῃ περισσότερο τὸ συμβολικὸν χρῶμα. Λευκὰ τὰ πάντα, ἄνθη, στολισμοὶ τῆς τραπέζης, μικροσκοπικαὶ ἀνθοδέσμαι διὰ τοὺς προσκεκλημένους. Ὅταν ἔλαβεν ἡ Δώρα τὴν θέσιν τῆς ἀπέναντι τοῦ συζύγου τῆς, καὶ συνήνησε τὸ φλογερὸν βλέμμα του, τὸ ὑπέστη μετὰ θάρρους, σφίγγουσα ὀλίγον τὰ χεῖλη διὰ νὰ λάβῃ περισσότερὰν δύναμιν καὶ ἀταραξίαν. Ἐπειτα στρέφουσα τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸν δοῦκα καὶ τὴν δούκισσαν Ἀβελίνα, εἶδε μὲ ἄπειρον εὐχαρίστησιν, τὰς ἠλλοιωμένας φυσιογνωμίας των.

Ἡ Δόνα Πία συνῆλθε πολὺ γρήγορα καὶ περιεργάζετο τὸ τραπέζι.

— Νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε δεῖπνον ἀρραβῶνων, εἶπεν ἄρκετὰ ἀπερισκέπτως,

— Περισσότερον δεῖπνον πολιτικόν, ἀπήνησεν ἡ κόμησα. Τὸ λευκὸν εἶνε τὸ χρῶμα ὅπου συνηθίζεται ὅταν δέχονται πρέσβυν, ὁ ὅποιος ἔχει θέσιν εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Ἰταλίας, — ἐπρόσθεσε καὶ ἐστράφη μειδιῶσα πρὸς τὸν συμπατριώτην τῆς.

— "Α! εἶνε ἀλήθεια, τὸ εἶχα λησμονήσει! ἀπεκρίθη ἡ δούκισσα μὲ αὐθάδειαν μεγάλῃς κυρίας. Εἶνε ὠραιστάτη ἡ ιδέα σας.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια; εἶπεν ἡ Δώρα μὲ τὸ πλεον ἄθῶον τῆς ὕφους. Εἶμαι εὐχαριστημένη ὅπου σας ἀρέσει.

Μόνον οἱ Ρωμαῖοι, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἠσθάνθησαν πάθος, τὴν ὄργην ἡ ὁποία ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ καλὰ αὐτὰ λόγια.

Μετὰ τοὺς λόγους ἐπῆλθε σιωπὴ καὶ ψυχρότης, ἀλλὰ μὲ τὸν ὠραῖον χαρακτήρα τῆς ἡ κόμησα τὴν διέλυσε πολὺ γρήγορα, καὶ κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον τοῦ δεῖπνου κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ διαταράξῃ τὴν γαλήνην τῆς ἐσπέρας. Τὸ γεῦμα ἐπικολούθησε ἐσπερὶς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο μουσική. Ἀμέσως μετὰ τὸν καφὸν ὁ δοῦξ καὶ ἡ δούκισσα Ἀβελίνα, ἀπεχώρησαν, προφασισθέντες ὅτι ἔχουν καὶ ἄλλην πρόσκλησιν. Κανείς ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους δὲν ἠπατήθη: αὐτὸ ἦτο δημοσία ἀποδοκιμασία. Ὁ μαρκήσιος Βέργα ἐν τούτοις, ἦτο ὁ μόνος ὅπου ὑποψιάσθη ὄλην τὴν ἀλήθειαν. Περιέργως νὰ μάθῃ ἐὰν εἶχε μαντεύσει σωστά, εὔρε μίαν κατάλληλον στιγμὴν καὶ εἶπεν εἰς τὸν φίλον του:

— Τί ἐκτακτὴ ἔμπνευσιν εἶχες νὰ δώσῃς τὸ λευκὸν αὐτὸ δεῖπνον!

— Εὐρίσκεις; . . . Τότε ἠμπορεῖς νὰ συγχωρῆς τὴν γυναῖκά μου, διότι ἡ ιδέα εἶνε ἰδική τῆς; δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλῃς. Ἦτο μίαν ἐκπληξίς ὅπου μοῦ ἔκαμε.

— "Α! εἶνε πολὺ καλὴ! πολὺ καλὴ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος γελῶν.

— Εἰς ἐμένα φαίνεται ἄσχημη! εἶπεν ὁ Sant—Anna.—Αὐτὲς ἡ Ἀμερικανίδες ἔχουν τὸν διάβολο μέσα τους.

— Σὲ ποῖον τὸ λέγεις! . . . Σήμερον ἔμωε ἡ κόμησα σοῦ ἔκαμε μίαν ὑπηρεσίαν, κηρύττουσα δημοσίᾳ τὸ ἀληθινὸν χρῶμα τῆς ιδέας σου. Αὐτὸ θὰ κλείσῃ τὰ στόματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι λέγουν ὅτι δὲν δέχονται θέσιν, διότι περιμένεις τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ γίνῃ ὁ θεὸς σου πάπας. Μία φλόγα ἐπέρασεν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Λέλο.

— Ἀνόητοι! εἶπεν ὁ κόμης μὲ τόνον περιφρονητικόν. Αὐτοὶ μὲ γνωρίζουν κακὰ. Ἐὰν ὁ θεὸς ὅτου θὰ ἐγένετο πάπας ἠκολούθει τὴν πολιτικὴν τῶν προκατόχων του, θὰ ἐζητοῦσα ἀμέσως ἀξίωμα εἰς τὴν αὐλήν, διὰ νὰ δείξω τὴν ὑπακοὴν μου πρὸς τὴν Ἰταλίαν: διότι εἶμαι Ἰταλός. Τὸ αἰσθάνθηκα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Adoua! εἶπε καὶ κατέβασε τὰ μάτια του.

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Ἐν τούτοις τὸ λευκὸν αὐτὸ δεῖπνον, τὸ ὅποσον προσέφερες πρὸς τὸν πρέσβυν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν θὰ θεωρηθῆ ὡς γενναία ἐνδειξις. Μὴν προσπαθῆς νὰ τὴν ἀρνηθῆς.

— Ἐὰν δὲν τὸ κάμω, αὐτὸ γίνεται ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸν ἐκυτόν μου. Τῆς Δώρας τῆς ἤξιζεν ἕνα μάθημα.

Κατὰ τὴν συνομιλίαν αὐτὴν, τῆς ὁποίας τὸ ἀντικείμενον ἐμάντευε, ἡ Δώρα παρετήρει, ὅχι χωρὶς ἀνησυχίαν, τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ συζύγου τῆς, δὲν τὴν εὔρε διόλου ἐνθαρρυντικὴν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς ὁ μαρκήσιος τὴν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τῆς εἶπε μειδιῶν:

— "Α! κόμησα, κόμησα, βιάζεσθε πολὺ.

— Μὲ κατηγορεῖτε;

— Ὡς σύζυγον καὶ! Μία γυναῖκα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ τοιοῦτου εἶδους πρωτοβουλίαν. Τώρα ὁ Λέλο ἀπὸ πνεῦμα ἐναντιότητος, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς ἰδικούς του, θὰ κάμῃ ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἀδιάφορον, εἶχα τὴν μικράν μου εὐχαρίστησιν. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ μάθῃ αὔριον μὲ ποίαν μερίδα εἴμεθα.

— Ναί, ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε τὴν παροιμίαν μας. «Ὅποιος πηγαίνει ἀργὰ περπατεῖ στερεά.»

ΜΟΔΑ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΦΑΡΣΑΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ

Ἡ ἔξαιρετικὴ ὑπόκρισις τῆς φάρσας τῶν ἐπτὰ εἶχεν ἕνα ὠραῖον ἀποτέλεσμα διὰ τὸ Φθισιατρειὸν ἢ «Σωτηρία». Θὰ παίζεται δι' ἔρασι τέχνας καὶ αἱ εἰσπραεῖς θὰ διατίθενται πάντοτε ὑπὲρ τοῦ ὠραίου ἔργου, τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς δυστυχεῖς τῆς κ. Σοφίας Σηλήμαν.

Ἀφοῦ δὲ ἕως τώρα κατορθώθη ἡ ἰδρυσις τεσσάρων τμημάτων τῶν φθισικῶν καὶ μιᾶς ἐκκλησίας, μόνον μὲ τὰς ἐκτάκτους εἰσφορὰς τῶν φιλανθρωπῶν, τὰς ὀφειλόμενας εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς κ. Σοφίας Σηλήμαν, πόσον τὸ Φθι-

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπουρεκάκια πασχαλινά. Ζυμώνετε φρέσκια μυζήθρα με φέτα τριπλασιασμένη. Είς μισή ώρα βάζετε πέντε—έξι αυγά. 50 δρ. ζάχαρι, όλίγο μαϊντανό ψιλοκομμένο και όλίγη κανέλα. Πέρνετε φύλλα του ζαχαροπλαστέιου. Το αλοιφείτε όλίγο βούτυρο, τοποθετείτε εις ύσια γραμμή πλάτους ενός δακτύλου τήν μυζήθραν σας. Τυλίγετε τó φύλλον και έπειτα κόπτετε τά μπουρεκάκια εις τó μέγεθος όπου θέλετε. Έξακολουθείτε κατ' αυτόν τόν τρόπον, ως να τελειώσουν τά φύλλα και τó μίγμα. Βάζετε εις μεγάλο τηγάνι βούτυρο αρκετό και πάρος μαζύ να βράζη εις μετρίαν φωτιάν και τοποθετείτε μέσα τά μπουρεκάκια σς τά όποια τριγυρίζετε έως ότου να ροδίσουν αρκετά. Τά σερβίρετε και τά τρώγετε ζεστά.

Έντόθια άρνιοϋ βενετιάνα. Το άρνι σας κάνετε εις τήν σούβλα ή εις τόν φούρνο. Τά φλεμονάκια, γλυκάδια και άντεράκια με άνιθο κρομυδάκια φρέσκα κοκινισμένα και αύγολέμονο σουπα μαγειρίτσα εις βωδινό ζουμί. Και τά σικοτάκια, σπλήνα, ποδαράκια και πατσά άλά βενετσάνα. Ξύνετε στόν τρύφη 5—6 κρομμύδια, τά βάζετε να βράσουν με νερό και βούτυρο. Φιλοκόβετε όλα τά έντόθια, τά κοκκινίζετε με βούτυρο, τά σβύνετε με μισό ποτηράκι κρατί και έπειτα προσθέτετε τά ψημένα σας κρομμύδια με τήν σάλτσα των και δύο μάτσα άνιθο ψιλοκομμένον. Τά αφήνετε να βράσουν και προσθέτετε αύγολέμονο με τρία αυγά δεμένα εις τήν φωτιά.

Δρ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Ι. ΒΑΘΗ

Η μόνη εν Ελλάδι Διπλωματούχος Όδοντοιατρός του εν Pednsylvania Πανεπιστημίου της Φιλαδελφίας, επί διετίαν βοηθός του διασήμου καθηγητού της χειρουργικής Dr W. Roe δέχεται τους πάσχοντας εν τη Κλινική της, Πανεπιστημίου 81 από της 10—12 π. μ. και από της 3—6 μ. μ. Θεραπείαι κατά τά τελευταία άμερικανικά συστήματα. Τεχνητοί όδόντες άπαράμιλλοι. Θεραπείεται τελείως πάσα άσυμμετρία του στόματος, άνεξαρτήτως ηλικίας.

ΥΦΑΝΤΗΡΙΟΝ ΔΡΑΜΗΤΙΝΟΥ

Όδός Φιλελλήνων (Άπέναντι Άγγλικανικής Έκκλησίας)

Έκποιεί εις τιμάς άπιστέυτως ευθηνάς σατακρούτες δια φορέματα της άνοιξεως, φουλαράκια άσπρα και χρωματιστά από δύο δραχ. και άνω τόν πήχυν. Ταφτάδες δια μισοφόρια, σάρπες, μαντυλάκια. Και δύο μύστρες πολυτελέστατες εις τó ήμισυ της τιμής των.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έδρα εν Άθήναις, Έποκαταστήματα εν Πειραιεί, Άργει Πύργω, Πάτραις Διγίω, Κερκύρα και Κεφαλληνία
Πρακτορεία εν Ναυπλίω και Άμαλιάδι.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικά έπιστολάι.—Εισπράξεις.—Δάνεια επί ενεχύρω χρεωγράφων.—Άγραπωλησία χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—

Λαϊκόν ταμειυτήριον από 1 δρ. μέχρι 2,000 προς 4 1/4 ο/ο

Όθησαυριφυλάκιον.—Φύλαξις χρεωγράφων και τιμαλφών.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/ο εις α'. ζήτησιν. — 5 0/ο εν έτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Δια καταθέσεις άποδοτέας εις πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/ο	έτησιως
» » » μετá τρεις μήνας	4 0/ο	»
» » » μετá έξ μήνας	4 1/4 0/ο	»
» » » μετá εν έτος	4 1/2 0/ο	»
» » » μετá δύο έτη	5 0/ο	»
» » » μετá τρία έτη και άνω	5 1/2 0/ο	»
» » εις χρυσόν 1/2 0/ο	όλιγώτερον.	

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εισαγωγή και έξαγωγή έμπορευμάτων επί προμηθειών.—2) Γενικόν Πρακτορείον Γαλλικής Άσφαλιστικής Έταιρίας ΦΟΙΝΙΞ Πυρός και Ζωής.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εισπράξεις ένοικίων.—2) Διαχειρίσεις περιουσιών.—3) Έκτέλεσις διαθηκών.—4) Γνωμοδοτήσεις και συντάξεις συμβολαίων.